

‘πρὸς ἄσπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι’
κατὰ τὸν Σοφοκλέα (fr. 758).

B 14. Καὶ μὴν ὅτι τὸ τὰς κρίσεις ἐπὶ τὰ ἔργα μετάγειν καὶ
τοὺς λόγους μὴ λόγους ἔαν ἀλλὰ πράξεις ποιεῖν μάλιστα τῆς
5 προκοπῆς ἰδιὸν ἐστίν, εἴρηται. δῆλωμα δ’ αὐτοῦ πρῶτον μὲν
ὁ πρὸς τὰ ἐπαινούμενα ζῆλος καὶ τὸ ποιεῖν εἶναι προθύμους
ἃ θαυμάζομεν, ἃ δὲ ψέγομεν μὴ ἐθέλειν μηδὲ ὑπομένειν.
ἐπεὶ πάντας γ’ Ἀθηναίους εἰκὸς ἦν ἐπαινεῖν τὴν Μιλτιάδου
τόλμαν καὶ ἀνδρείαν, Θεμιστοκλῆς δ’ εἰπὼν ὡς οὐκ ἔῃ καθ-
10 εὔδειν αὐτὸν ἀλλ’ ἐκ τῶν ὑπνῶν ἀνίστησι τὸ Μιλτιάδου
τρόπαιον, οὐκ ἐπαινῶν μόνον καὶ θαυμάζων ἀλλὰ καὶ ζηλῶν
C καὶ μιμούμενος εὐθύς ἦν καταφανής. σμικρὸν οὖν οἴεσθαι
χρῆ προκόπτειν, ἄχρι οὗ τὸ θαυμάζον τοὺς κατορθοῦντας
ἀργὸν ἔχομεν καὶ ἀκίνητον ἐξ ἑαυτοῦ πρὸς μίμησιν. οὔτε γὰρ
15 ἔρωσ ὁ σώματος ἐνεργός, εἰ μὴ μετὰ ζηλοτυπίας ἐνεστίν, οὔτ’
ἔπαινος ἀρετῆς διάπυρος καὶ δραστήριος ὁ μὴ νύττων μηδὲ
κεντρούζων μηδὲ ποιῶν ἀντὶ φθόνου ζῆλον ἐπὶ τοῖς καλοῖς,
ἀναπληρώσεως ὀρεγόμενον. οὐ γὰρ ὑπὸ τῶν λόγων δεῖ τοῦ
φιλοσοφοῦντος μόνον ὥσπερ Ἀλκιβιάδης ἔλεγε τὴν καρδίαν
20 στρέφασθαι καὶ δάκρυα ἐκπίπτειν, ἀλλ’ ὅ γε προκόπτων ἀλη-
θῶς μᾶλλον ἔργοις καὶ πράξεσιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ τελείου
D παραβάλλον ἑαυτὸν ἅμα τῷ συνειδῶτι τοῦ ἐνδεοῦς δακνόμενος
καὶ δι’ ἐλπίδα καὶ πόθον χαίρων καὶ μεστὸς ὢν ὀρμῆς οὐκ
ἠρεμούσης οἷός τ’ ἐστὶ κατὰ Σημωνίδην (fr. 5)

□ 25 ‘ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὡς ἅμα τρέχειν’,
τῷ ἀγαθῷ μονονουχὶ συμφῦναι γλιχόμενος. καὶ γὰρ τοῦτο
προκοπῆς ἀληθοῦς ἰδιὸν ἐστὶ πάθος, ὃν ζηλοῦμεν τὰ ἔργα
τὴν διάθεσιν φιλεῖν καὶ ἀγαπᾶν καὶ μετ’ εὐνοίας ἀεὶ τιμῆν